

František Dusbábek

JAKUB: Náš pamětník František Dusbábek se narodil 4. března 1937 v Praze. Jeho dětský svět ovlivnila válka, nástup totality a dvě tragédie.

"Moje dětství nebylo příliš veselé, tatínka jsem ztratil, když mi byly 4 roky, maminka mi umřela, když mi bylo 11. Takže jsme zůstali se sestrou sami." 0:21 – 0:42

DAVID: Během války začal chodit do školy. Vzpomíná, že první dva roky se učili psát švabachem. Z období okupace si vybavuje především nesvobodu.

"Byli jsme pořád většinou doma, nikam jsme nesměli, všude byli německý vojáci" 1:24 - 1:30

JAKUB: V květnu 1945 se zdálo, že přišla konečně svoboda.

"Bydleli jsme na Zbraslavi a tam byla velká přestřelka na ulicích, museli jsme být schovaní ve sklepech, ale naštěstí přijeli Rusové, tak jsme je vítali, ale to už je jiná kapitola" 1:35 - 1:53

DAVID: Svoboda dlouho netrvala. Únorový převrat v r. 1948 znamenal znárodnění rodinného majetku. František Dusbábek je dnes přesvědčený, že rodiče by proti tomu vystoupili a asi by skončili ve vězení. Padesátá léta označuje jako neradostná.

"Teta, která nás vychovávala se velice bála a měla strach o nás, tak nám všechno zakazovala. Nic jsme nikde nesměli říkat, všude jsme museli být potichu, jen aby na nás nikdo nemoh. A díky tomu jsme toto období přežili bez velký úhony. 12:49 - 13:12

JAKUB: Krátce po únoru 1948 přišli se sestrou o nemovitý majetek, zbytek dědictví zničila měnová reforma v roce 1953.

Peníze, které jsme zdědil po rodičích se měnily v poměru 1:5 do pěti tisíc a zbytek se měnil v poměru 1 : 50. 7:54 - 8:14

Vzali nám většinu majetku, no ale protože rodiče už byli mrtví, tak nás nakonec nechali komunisti i vystudovat." 1:05- 1:14

DAVID: Odmala ho bavila příroda, chtěl vystudovat přírodovědeckou fakultu a to se mu také podařilo. Téměř celý profesní život pracoval v Parazitologickém ústavu při Akademii věd. Ale bez stranické knížky ho velká kariéra nečekala.

"Pražské jaro mě naplnilo velikou nadějí že se celá situace změní, ale bohužel vstup sovětských vojsk všechny moje naděje zničil". 8:21 - 8:39

"Proto jsem se rozhodl, že budu sbírat známky a tomu jsem věnoval , kromě vědecký práce, hodně energie a hodně úsilí" 8:52 - 9:05

JAKUB: Jeho sbírky získaly několik ocenění na filatelistických výstavách. Normalizaci se snažil přežít, s kolegy vyhledávali nezkradené informace.

"Vysílání Londýna du du du jsme poslouchali pravidelně" 10:53 - 11:03

DAVID: S radostí přivítal Sametovou revoluci.

„Díky restitucím většina našeho majetku nám byla zase navrácena" 9:28 - 9:33

Dnes je deset let v penzi, pořád občas poskytuje odborné konzultace a hlavně se věnuje sbírání známek.

Mladé generaci vzkazuje:

Vždycky jsem se snažil žít tak, abych nikomu nevadil, takže moje krédo bylo žít a nechat žít. 13:50
– 14:03